

เรารักคุณ
รักชาติ
หนังสือเล่มนี้ ใช้กระดาษรีไซเคิล

นอนกลิ้ง ยุโรป

ร่วมดื่มด่ำผลงานศิลปะชั้นยอด
ชื่นชมโบราณสถานอันเลิศวิจิตร
เรื่องสั้นกับภาพสีทั้งเล่ม
ระวัง!....

หนังสือเล่มนี้จะทำให้คุณต้องควักเงินในกระเป๋า
บินลัดฟ้าข้ามน้ำข้ามทะเล
ตามรอยเท้าผู้เขียน
เพื่อให้ได้สัมผัสกับมือ
และเห็นด้วยตาตัวเอง

...วรรณกรรม...

หอมกลิ่นยุโรป

โดย : วรุณนฤมล

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537 ห้ามคัดลอก
เนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียงตลับวีดีทัศน์หรือ
เผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :
พิมพ์ครั้งที่ 1 : กุมภาพันธ์ 2567

978-616-64386-3-5

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

วรุณนฤมล.

หอมกลิ่นยุโรป.-กรุงเทพฯ : สีน้า. 2567. 260 หน้า

1. ยุโรป-- ภูมิประเทศและการท่องเที่ยว. I. ชื่อเรื่อง

914

ISBN 978-616-64386-3-5

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ธนพร ภูวงศ์
พิสูจน์อักษร : รัชยา ศรศิลป์
จัดรูปเล่ม : หัสติน เวทน์
ออกแบบปก : อภิธารเพ็ชรวัฒนา

จัดพิมพ์และ
จัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้ำ
594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่
เขตบางแค กทม.10160 โทร.065-789-1288
watercolorpublishing@gmail.com
www.watercolorpublishing.com

พิมพ์ที่

บริษัท เอ็ดบลิฟฟี บิวเดอร์ จำกัด

ราคา 269 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ยอมรับเลยว่าในขณะที่หยิบต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้ ‘หอมกลิ่นยุโรป’ ขึ้นมาอ่าน สิ่งแรกเลยที่สัมผัสได้คือ นายวรุณ เขียนบอกเล่าเรื่องราวการเดินทางของเขาได้น่าอ่าน น่าติดตาม ตัวหนังสือของเขาทำให้คนอ่านคล้อยตามและเห็นภาพ เสมือนว่าเรากำลังยืนอยู่ข้าง ๆ ฟังเรื่องเล่าผ่านริมฝีปากเขาเสียเอง จนต้องยืมปนเข้าไปกับตัวหนังสือ หรือบางครั้งก็ยิ่งรู้สึกหมั่นไส้ อยากหัวเราะใส่หน้า แต่บางทีก็รู้สึกสงสารอยากเดินเข้าไปตบท้ายแล้วบอกว่า “ไม่เป็นไรนะ เรื่องมันผ่านไปแล้ว เสร้าไปก็เท่านั้นทำวันนี้ให้สนุกและดีที่สุดดีกว่า”

สิ่งที่สองที่สัมผัสได้จากเรื่องนี้ ก็คือ นายวรุณ จะสามารถหว่านล้อมโน้มน้าวทุกคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ให้อยากลุกขึ้นไปเปิดตู้เสื้อผ้าหยิบใส่กระเป๋ หรือเป้สะกิบ ขึ้นเครื่องบินไปให้เห็นกับตาตัวเอง จนถึงขั้นอาจจะจดบันทึกเป็นเป้าหมาย ‘ครั้งหนึ่งในชีวิตนี้ฉันต้องเดินทางรอยเท้านายวรุณไปให้ได้สักครั้งก่อนตาย’ ก็เป็นไปได้ใครจะรู้ เป็นเพราะการเล่าเรื่อง และฝีมือการถ่ายภาพที่เรียกได้ว่าไม่ธรรมดา ถึงขนาดว่า...ขณะเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ก็ต้องมีแอบจินตนาการย้อนนายวรุณกันเลยทีเดียว

สำนักพิมพ์สีน้ำ

มกราคม 2567

ก่อนเกลไถลในยุโรป

หนังสือเล่มนี้จัดเป็นวรรณกรรมเรื่องสั้นแนวท่องเที่ยว แต่บางทีอาจเรียกมันว่า เรื่องสั้นชีวิตคนท่องเที่ยวประกอบภาพก็ยิ่งได้ เรื่องราวแต่ละตอนดำเนินไปบนเส้นทางของเมืองต่าง ๆ ที่หลายคนเฝ้าใฝ่ฝันถึง ท่ามกลางภูมิทัศน์งดงามของภาคพื้นทวีปยุโรป ดอกศิลปะบนกิ่งก้านวัฒนธรรมกำลังบานสยาย กลีบแยมเกสร แลงมาตาทำทนายให้เซยชมดมดอม

แต่ละตอนในเรื่องชี้ชวนให้ชื่นชมโบราณสถานเลิศหรูวิจิตร ต้มตำผลงานศิลปะชั้นยอด เพลิดเพลินไปกับทิวทัศน์งดงามตามจริง ลองสัมผัสวิถีชีวิตชาวยุโรป รวมทั้งชิมอาหารและไวน์ท้องถิ่นรสดี ในทัศนะที่แตกต่างออกไปไม่ซ้ำกับใคร เนื้อเรื่องให้อรรถรสแก่ผู้อ่านได้ร่วมสนุก สุข เศร้า สงสาร หมั่นไล่เข้าไปในเลี้ยวชีวิตช่วงสั้น ๆ ของบุคคลไม่มีชั้นชื่อนายวรณ มีหลายสิ่งหลายอย่างชวนติดตาม โดยเฉพาะมุมมองของชายพเนจรที่คิดไม่เหมือนใคร ชีวิตโลดแล่นไปอย่างสุนทรมีศิลปะ แบบว่าสมศักดิ์ศรีคนเดินดิน เรื่องราวถูกถ่ายทอดออกมาในสำนวนร่วมสมัย บนลีลาชวนอารมณ์แต่เข้าใจง่ายแบบคนกันเอง ไม่ถึงกับต้องปีนบันไดอ่านเหมือนหนังสือส่งประกวด ก็ชีวิตไม่ได้ยากเย็นเกินจะเข้าใจนี่นา ส่วนภาพยกตอนที่ปรากฏแทรกอยู่ในเรื่องนั้น นิสัยต่อต้านสังคมสั่งให้แต่งไว้กวนโอ้ยเล่น ๆ แต่บางท่านอาจรู้สึกได้ว่า ไร้ค่าตลกขบขัน ก็ไม่เป็นไรผมไม่คิดสตางค์เพิ่ม แต่แถมให้อ่านเล่นฟรี ๆ จ้า

หลังจากผลงานแนวนี้เรื่องแรกชื่อ “เริงยุโรป โอบไหล่แอลป์ ชนแก้วไวน์” ออกสู่สายตาของนักอ่าน ผมเชื่อว่ามีบางท่านเริ่มวางแผนไปสัมผัสชีวิตในยุโรปตามหนทางที่ได้เรียงร้อยไว้ในเรื่อง แต่หลายท่านอาจยังไม่พร้อมด้วยเหตุผลใดก็ตาม ผมเข้าใจและเห็นใจ จึงได้บรรจงกลั่นกรองประสบการณ์ออก

มา ตั้งใจพาเพื่อน ๆ ไปท่องเที่ยวยุโรปอย่างสนุกสนานอีกครั้ง โดยมีให้เข้ากับสถานที่เดิมในเรื่องแรก

โปรดเชื่อใจนายวรุณ แล้วทำตัวสบาย ๆ ผ่อนคลายเหมือนกับว่าเอนหลังนั่งเคียงไฟล่พุดคุยเล่นอยู่ด้วยกัน จากนั้นก็ ปล่อยใจให้ล่องลอยไปตามตัวอักษร นอกจากจะพบความสนุกสนานที่สอดแทรกอยู่ในทุกย่อหน้า ท่านจะรู้สึกเหมือนดังได้ไปสัมผัสชีวิตการเผชิญโชคในทวีปยุโรปด้วยตัวเอง

ปัจฉิมลิขิต

เช่นเดิม เชื่อว่าท่านผู้อ่านส่วนทรงภูมิปัญญาเปี่ยมสามัญสำนึก คงไม่จำเป็นต้องคอยบอกให้ตกใจตื่นเต้นหรือหันรีหันขวาง ดังนั้นแล้วผลงานวรรณกรรมอมตะเรื่องนี้ จึงไม่มีอัศเจรีย์เป็นผู้นำกับการแสดง แถมปรัศนีก็บังเอิญตกหายไปทั้งฝูงในระหว่างการท่องเที่ยว โชคดีที่อุปนิสัยไร้ปัญหาช่วยยื้อให้เรื่องดำเนินไปได้อย่างไม่สะดุด โดยส่วนตัว ผมมันไส้วงเล็บ จนบางทีรู้สึกว่ามันแสดงถึงความไม่จริงใจ คล้ายมีลบลมคมใน ผมเป็นคนเปิดเผยเลยขออนุญาตไม่ไส้วงเล็บให้ลึกลับ นอกจากชื่อเรื่องแล้วในเนื้อเรื่องท่านจะพบว่า เป็นเขตปลอดอักษรอังกฤษ ก็ผมเขียนเรียงความไทยมีใช้นานาชาติ เกรงว่าภาษาจะปฏิสัมพันธ์กันเป็นลูกครึ่ง จึงขออนุญาตทับศัพท์ โดยเอาไทยทับเศษ เพราะเลิอดรักชาติพุงกระฉูด ส่วนภาพถ่ายทั้งหมดนี้มาจาก “น้องป๊อ” กล้องคู่ใจเจ้าเก่า ภาพจิตรกรรมเก่าเป็นสมบัติสาธารณะ ส่วนตัวอักษรสวย ๆ นั้นอุปถัมภ์รายการโดย เวปเอฟศูนย์เอ็นที ดอทคอม ที่สุด ได้โปรดให้อภัยบุคคลิกภาษาร่วมสมัยของนายวรุณในความต่ำต้อยอ่อนด้อยไวยากรณ์

วรุณนฤมล

สุนทรีเจิดแจ่มจ้า
ศิลปะสื่อรูปลักษณนาม
เสปส่าสั้นอ่านทุกยาม
ดั่งดีมอมฤตให้

จิตงาม
แต่งไว้
เย็นยิ่ง จริงแฮ
ผ่องแผ้วเริงทรวง ๗

วรรณฤมล

กลีบดอกยุโรป

๑	รวดร้าวระทมใจ ใน เจนีวา
GeneVa SwiTzerLand	๙
๒	ศุภร๑ตส๑ดสยอง ที่ ปาเลส ดู ปาป
AvigNon FranCe	๒๑
๓	ร๑กระร๑ระเร๑งร๑นร๑รัก ใน เดรสเดน
DresDeN GerManY	๓๓
๔	พ๑ร๑ไพ๑อ๑ยส๑ร๑ยร๑ยเร๑ยงรัก
ChaMoniX FraNcE	๔๗
๕	ร๑กระเห๑กระเห๑ยเห๑อดหาย ใน ตูริน
Turin Italy	๖๓
๖	ท๑องโมนาโก โก๑เหล๑อก๑น
Monte Carlo Monaco	๘๓
๗	ป๑วยเจ๑บก็๑เพ๑ยงกาย ฤ๑ห๑ยด๑งภ๑พา
LuCerNe SwiTzerLand	๑๐๗
๘	พ๑งเพ๑อเล๑เล๑ศป๑ระเส๑ริ๑งแ๑สน ณ แ๑นส๑รวง
VerSailles FrancE	๑๒๓
๙	ค๑ล๑เคล๑้าเง๑อาร๑ยธ๑ร๑ม หล๑งก๑าลเว๑ลา
HeidelBerg GerManY	๑๔๗
๑๐	เท๑พน๑ย๑ยน๑ย๑ว๑ร๑น : อ๑ร๑นร๑ง ที่ ๑นเด๑อร์๑ล๑เก๑น
InterLaKen SwiTzerLand	๑๖๕

ร ว ด ร ้า ว ร ะ ท ม ใ จ
ใ น
G e n e V a

66

วรุณ ผลงานภาพเขียนของนาย
ลឹ้มสอด้ไ้ส่ความเรีงร่าของอัสตง
สะท่อนผิวน้ำ สะท้านเทือกทิว
มงบลือ่ง

99

SWITZERLAND

รูดร้าวระทมใจ ใน เจนีวา GeneVa SwITzerLand

ความจนดั่งไข่มด	กายา
ตรึงแน่นติดราคา	ต่ำต้อย
พลังใจกล่อมอุรา	บ้าบิ่น จริ่งนา
จากถิ่นทิ้งปมด้อย	ท่องทำติดดิน ๕

ในท่าเอกเขนกเหม่อลอย กองหินริมตลิ่งเย็นทะเลทางเกยขึ้นสั้ขึ้นมา
หยอกแกล้มกัน แต่ผมกลับรู้สึกเฉยชา ความโลเลครามของผืนน้ำเบื้องหน้าเปี่ยม
เบนความสนใจไปสิ้น

ตลอดบ่ายวันนี้ ผมนั่งอาบความงดงามของธรรมชาติริมทะเลสาบ
กลางกรุงเจนีวาเพื่อทำงาน

ใช่ ผมก็มึนงานทำ แต่เป็นงานอดิเรกที่แอบทำด้วยความเหนียวอาย
ต่อหน้าความสงบราบเรียบของผิวทะเลสาบเจนีวา “เลอมีอง” ผมแต้มสีน้ำลง
บนกระดาษดังที่เคยทำ แต่ทว่าสีสันทันวันนี้แลเศร้าสโรยกว่าที่ควรจะเป็น

มือละเลงแต่ใจระรวยตรอมตรม

สาบาน สมอบอกผมว่า บรรยากาศข้างแสนเปลี่ยวเหงา จนอยาก
จะนั่งเฝ้าค้างเขยกำปั่นเหมือนงานประติมากรรม “นักคิด” ของ โรแดง

“วรุณ ผลงานภาพเขียนของนาย ลืมสอด้ไ้ความเรีงร่าของอัสตง
สะท้อนผิวน้ำ สะท้อนเทือกทิวเขา มงบล็อง” สะพานจอดเรือทักท้วงลีปลาย
พู่กัน

สะพานเก็กทำนอนหงายยืดยาว แต่ว่างเปล่าไม่มีเรือผูก ขณะผิวน้ำ
กะเทาะเป็นลายดงามของมันต้องแสงตะวัน ผมรีบบันทึกความเฝ้ายวนตาลง
ในภาพ

“ขอบใจ แต่ช่างเถอะ ผมให้สีตามใจเห็นวะ” ผมตอบสะพานไม้ใน
ฮัมทำนองดนตรี ฟังดูคล้ายสำเนียงเพลงแจ๊สของ ซาดาโอะ วาตานาเบ้ เนื้อ
เพลงไม่กี่คำพูดถึงบ้านที่ผมไม่มี

จริงของสะพานมัน ขณะถูกความผิดหวังวิ่งราว จกชิงความร่าเรีง
ไปจากจิตใจ ผมมองอะไรหมองหม่นไปหมด ภาพทิวทัศน์ทะเลสาบเจนีวาม
บายปลายฤดูใบไม้ร่วงของผม จึงอึมครึมเหมือนย่ำค่ำในสายลมหนาว

ผมไปรยปรายความว่าเหวไปทั่วภาพ แล้วฉาบด้วยความสิ้นหวังที่
ทะลักล้นใจ ไหลนองเนื่องซึมซ่านผสานอารมณ์ไปกับสีสัน หากหลือตาแล ภาพ
จะกระชากใจ แล้วกระซิบข้างหูให้รู้ว่ จิตรกรแอบสอด้ไ้อารมณ์แบบว่า เหงา
เศร้า และหนาวใจ

“นายดูเศร้าเกินไป เหมือนคนเสียเซลฟ์ มีอะไรให้เราช่วยไหม” หงส์
ขาวอ้วนลงพุง ว่ายน้ําแวะเวียนมาทักทาย มันอยู่ดีกินดีอย่างน่าอิจฉา

“เปล่า เราผิดหวังในชีวิตแค่นิดน้อย ขอบใจที่เป็นห่วง” ผมยกไหล่
ปฏิสเสธ โโกหกชื่อ ๆ ในความรู้สึกน้ำตาตกใน

แต่ผิวน้ำดันรู้ความจริง มันโบกพลี๊วเป็นระลอกคล้ายดังคำปลอบใจ
หรือว่ ผมเกิดหูแว่วเหมือนคนไข้จิตเภท ต่อมาทะเล่ิงได้ยินพู่กันสุมหัวนินทาว่า

งานของผมฝีมือแบบว่า “เห่ย” คล้ายเด็กอนุบาล ในความทุกข์ยาก ทุกสิ่งรวม
เร้าจำเต็มผมไม่รู้หน่าย

ไม่นานสายลมปลุกไสผม ให้ลุกเดินไปทาง “นาฬิกาดอกไม้” สองเข็ม
ขนาดใหญ่เกินวาของนาฬิกาหมุนไปบนเนินต่ำริมทาง โดยมีพฤษภาชาติที่ปลูก
ไว้บนเนินเป็นพื้นหน้าปิด ชื่อเสียงของนั่งนาฬิกาโด่งดังเกินตัว

ขณะนี้ใกล้ฤดูหนาวดอกไม้จึงไม่เบ่งบาน เหลือแต่ใบหญ้าเขียวแซม
ม่วงแลไร้ความงาม ในฤดูนี้จึงน่าจะเรียกว่า “นาฬิกาวัชพืช” มากกว่า

ผมเคยผ่านนคร อาบู ดาบี พบเห็นน้องสาวของมันตั้งอยู่กลางเมือง
หน้าตาดันเหมือนกันราวกับแกะ แลสวยสดงดงามกว่าในสวิสเป็นไหน ๆ ทั้งที่
ตั้งอยู่กลางทะเลทราย แต่ก็นะ น้ำเลี้ยงช่างดีเหลือหลาย เป็นเงินอาหรับสูงค่า
สกุล “ดีแชน”

“บ้ายแก่ ๆ ได้เวลาให้รางวัลตัวเองแล้ว วรณ” ผมไม่แน่ใจว่านาฬิกา
ดอกไม้หรือพยาธิสุรางันแน่ที่กระซิบบอก

ถึงใจ ผมเดินใจลอย แอบปล่อยให้ความทุกข์รัวไหลหกรเี่ยราดไปใน
ระหว่างทิวแถวต้นเชสนัท จนในที่สุด เหลือเพียงความว่างเปล่าในสมองเก่า ๆ
แฉ่อิมแอลกอฮอล์

ผมใช้ยาชื่อ “เวลา” ทาแผลใจวันละสองครั้งตามแพทย์สั่ง แผลแตก
ร้าวเริ่มตกสะเก็ดกลายเป็นแผลเป็น ยาราคาแพงยี่ห้อนี้ ได้ผลเสมอเมื่อหัวใจ
ป่วยไข้

ปวดใจที่ไร ผมมักนึกถึงนิยายร่วมสมัย “เวลาในขวดแก้ว” คล้ายว่า
ความผิดพลาดในวัยรุ่นของผม ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย จึงป่วยการ
ถามถึงอนาคตนายวรณ ผมเหลือเพียงแค่ปัจจุบัน ส่วนอดีตผมทำหกดกหาย
ไปกับความทุกข์เมื่อครู่

ตะวันกำลังจะส่งลาฟ้า แต่ผมก็มหน้าเดินดุ่ม ๆ จนเกือบฉุดใจเตือนว่า

ในอารมณ์ประมาณนี้ ความหดหู่อาจทำให้โอกาสหดหาย ผมจึงได้เงยหน้าขึ้น เพื่อมองหาโอกาส เพื่อว่ามันจะเดินสวนทางมาทักทาย

ต่อมาเรือกลไฟสีขาวทรงโบราณริมท่าน้ำ ปลุกผมตื่นจากภวังค์ด้วยเสียงหวูด ผมโบกมือทักทายมันในความรู้สึกแจ่มใสกว่าเมื่อป้าย ร้านขายสินค้าที่ระลึกริมน้ำของสตรีไทยสามีสวิส ในวันนี้แลดูคึกคักไปด้วยผู้คน ผมจึงรู้สึกเกรงใจ ไม่อยากเข้าไปกวนใจ ตัดสินใจเดินเตลิดไปทางอนุสาวรีย์สองแผ่นดิน

“นายจะไปไหน ไม่เก็บภาพเราไว้สักหน่อยหรือ” สองสาวรูปหล่อสำริดบนแท่นอนุสาวรีย์ถาม ผมมอบรอยยิ้มให้แทนการตอบคำถาม หล่อนยื่นเคียงไหล่ถืออาวุธ โปสท่าในเครื่องแต่งกายแลคร่ำครี จะว่าเป็นชุดนักรบก็ไม่ใช่ ชุดราตรี ก็ไม่เชิง

เปล่า หล่อนทั้งคู่ไม่ใช่“เลสเบี้ยน” ทว่าท่าทางแอบแฝงความหมายยิ่งใหญ่ของมิตรภาพบ้านพี่เมืองน้องกับฝรั่งเศส ผมเชยชมว่าทั้งสองสวยสาวไม่รู้สร้าง พรุ่งนี้อาจกลับมานั่งร่างภาพหล่อน

แต่วันนี้ ขอตัวไปหิวไว้ในห้าง“มิโกราส์” พร้อมกับหาอาหารมือเย็นถูก ๆ ดี ๆ ไว้ลูบท้องก่อน ไวน์ดีบนหิ้งในห้างมีอยู่เพียบ แต่ว่าอาหารดี ๆ ถูกสตางค์ในเจนีวา สงสัยผมคงได้แค่ผืน ขนาดอาหารสุนัขยังแพงจับจิต

หลังข้ามถนนผ่านหน้าห้างบุคเคอเลอร์ ผมรำคาญตู้โชว์หน้าสลอนระหว่างทาง นั่งนาฬิกาข้อมือราคาแสนแพงในตุ่มักแอ็กท่า พยักหน้ากวงักมือให้ผมเข้าไปชื่นชมความงามใกล้ ๆ แล้วหลิวต่าย้วยวนกวนใจเหมือนกับว่า ผมอาจมีปัญหาสอยมันมาสวมใส่

มันสวยแต่ทึม ดันดูไม่ออกว่าผม“ใส่แห้ง” สักวันผมคงต้องหาป้าย“คนจน”ในภาษาเยอรมันกับฝรั่งเศสเอามาแขวนคอ ผมคิดคำนึงในความรู้สึกประศดแถมน้อยใจ ถึงใจ ป้ายที่ว่านี้ มันถูกแขวนอยู่ในใจผมมาตั้งแต่เกิดแล้ว ขอบอกจ้า

บนความหิวอันแสนสตัยชื่อ ผมเดินตรงแห่นวเข้าห้างสรรพสินค้า
แนนอน โดยนีสัย ย่อมไม่ลืมหเล่สาวฝรั่งในห้างชั่วประดำว แล้วดิ่งลงชั้นใต้ดิน
ไปจับจ่ายอาหารสำเร็จสำหรับนคนยาก

บังเอิญว่าชั้นไว้น้อยอยู่ไม่ไกลจากตู้ขายอาหาร ผมจึงขอเดินละเลียดชม
ความงามของเหล่าไว้นานาชาติอันสูงศักดิ์บนชั้นวาง ด้วยลีลาแบบว่า “พญา
ชมตลาด” แต่ไฟล่รู้สึกเหมือนมีใครแอบนินทาลับหลังว่า “หมาเห็นเครื่องบิน”

ต่อมาบรรจงเลือกไว้อย่างพิถีพิถัน ผมเปล่าเพียงชนดินเทียบชั้น มิล
เลียนแนร์ แต่ว่าใช้กติกาง่าย ๆ คล้ายเลือกสาวคู่ใจ ไม่จำต้องเป็นไว้นดีแสน
แพง แต่ขอเป็นไว้นที่ถูกที่แสนดี ให้ราคา “เฟรนด์ลี” กับเงินฟรังก์สวิสในกระเป่า
เป็นพอ

ก็จริง ผมไม่อาจหนีพ้นสังขธรรมที่ว่า “ความจนไม่เคยปราณีใคร”

อาหารมือเย็นอย่างง่าย ในบรรยากาศใต้แสงไฟริมถนนบริเวณหน้า
อนุสาวรีย์ ดยุค บรันส์วิกค์ ผมมีสิงห์คำรามหลายตัวเป็นบริกรคอยต้อนรับ
ผิวห็นสีแสดงขนาดเท่าตัวจริงของมัน สะท้อนแสงไฟระยิบ ให้ความรู้สึกคลับ
คล้ายนั่งเต๊ะบนสตูลของบาร์หรูใน ลาส เวกัส สายลมเย็นโหยมาจากทะเลสาบ
ต่างวงดนตรีคลาสสิกสีจัน ช่วยประโลมใจคลายเหงา

ดินเนอร์ในคืนนี้ ไม่มีทั้งเมนคอร์สหรือ “อไฟไรเซอร์” ผมเสิร์ฟตัวเอง
ด้วยอาหาร “ฟิวชั่น” อันแสนดิลิเจียส ในมือนี้ได้ “เรชตี” หรือมันฝรั่งสับทอด
แฮมของสวิสในแบบ “เทรดิชัน” โรยหน้าด้วยน้ำพริกนรก ของเหลือจากคณะ
ทัวร์ไทยที่ไถ่ฝากผมพาเที่ยว เสิร์ฟพร้อมไว้นขาวทั้งขวด โดยปราศจากแก้ว
สักใบ

ที่นั่งเฝ้าเอนหลังบนพื่นหน้าบันไดอนุสาวรีย์เอา ต่อหน้าเงาเรือยอร์ช
ในทะเลสาบ ประดับด้วยทิวเขาแอลป์ ผมรู้สึกได้ว่า เลิศหรูไม่แพ้การไปนั่งชูกอ
ในฐานะนักเขียนบนโต๊ะริมถนนของภัตตาคาร คาเฟ่ เดอ ฟลอร์ ร้านดังใน

ย่าน แซ็ง แฌร์แม็ง กรุงปารีส ทั้งหมดที่ว่าเลิศนี้มันแค่ “ขึ้นอยู่ที่ใจ”

บนปรัชญา รวยระรินกลิ่นไวน์ อันไร้สาระ ที่ว่า “ไวน์จะดีหรือไม่ มันขึ้นอยู่ที่ใครเป็นคนดื่ม” ผมบรรจกรินหลังไวน์ลงรถใจ มุ่งหวังล้างคราบน้ำตาลอกหักซึ่งชุ่มเปียกอยู่ภายในทรวง

แต่เสียดาย ไวน์ราคาถูกละล้างความบอบช้ำได้ไม่สะอาดนัก ผมจึงอยู่ในอาการสุขระคนเศร้า สุขกับอสิสภาพของคนโสด แต่เศร้าไม่มีสตาจ์สำหรับค่าตัวไวน์ดี ๆ เออเนะ ก็เป็นชะแบบนี้

ช่างเถอะ ถึงใจไวน์ขาว “เทรซี เอ็ดตัวแลส” จากองุ่นพันธุ์ฟิงดอง บางเบา หอมกรุ่น นุ่มเนียน สีฟางใสสดในมือ สรรพคุณทดแทนนวลเนื้อสาวได้ในอารมณ์พอทน ไวน์สวิสในราคาสามัญชน แต่ให้รสชาติอันทรงเสน่ห์เหลือร้าย คล้ายคลอเคลียอยู่กับนางแบบจากแคทวอร์คยุโรป ขอบอก

คำคินนี้ น้ำพุ “แฌโด” ไม่พุ่งได้เหมือนชื่อ มันคงหยุดพักแล้ว แต่ถนนสายเลียบทะเลสาบยังไม่ยอมหลับใหล กลับแผงไว้ซึ่งเสน่ห์แห่งราตรีกาล มันให้อารมณ์ไปคนละเรื่องกับช่วงกลางวัน ชวนพิศมัยไล่โลมด้วยตา

หลังอาหารผมเข้าไปในโอหนาว ช้างแสงเงาเรือหรูนับสิบลำ ผ่านกลุ่มหนุ่มสาวบนเพลงแรป นักกีฬากำลังวิ่งออกกำลังกาย คนทำงานออกมาจ็อกกิ้งผ่อนคลาย และอีกหลายชีวิตบนรอยยิ้มสุขใจ เจนีวายังคงดำเนินต่อไปอย่างร่มรวย มีความหวังและเปี่ยมคุณภาพ ใต้ตูดบ้านนอกอย่างผมได้แต่อิจฉา

ผมชอบดาราพรดาวบนฟากฟ้า มันสวยเหมือนทะเลดาวบนภูสูงที่บ้านเรา ถึงเป็นเมืองใหญ่แต่มลพิษในอากาศยังต่ำ ดวงดาวจึงทอประกายได้อย่างแจ่มจรัส ทอดสายตาขึ้นชมเงาจันทร์เสี้ยว มันกำลังร่ายรำกลางผิวน้ำในจังหวัดวอลซ์ แต่แสงจันทร์นวลส่องเหนือทิวเขา กลับชวนให้หวนคิดถึงคืนวันเก่า ๆ ในชนบทห่างไกลกรุงเทพฯ

ให้ตาย ผมชอบความงดงามสาธารณะของเจนีวา เพราะว่ามันไม่มี

“ป้ายบอกราคา” ติดไว้กีดกันยาก

“บ่อน นุ้ย เซ ชัวร์” หลังตีמדากับชีวิตราคาถูก ผมบอกราตรีสวัสดิ์กับทะเลสาบ เลอ มังส์ จากนั้นก็ข้ามถนน มุ่งหน้าไปที่ป้ายรถรางเพื่อกลับรังไข่ ผมไม่มีบ้าน มีแต่รังนอน ชีวิตแทบไม่แตกต่างจากนกขมิ้น

คงไม่บาปเท่าไร ถ้าผมจะเดินไปแก้หนาวไป ด้วยไวน์ขาวกันขวดที่เหลือจากดินเนอร์ พอตีמדได้ที่อารมณ์ก็มักจะดีเป็นพิเศษ ในความไร้สิ้นสาระของชีวิต ผมดันลืมนั่นไปแล้วว่าผิดหวังเรื่องอะไร

“อ้อ ใช่ เรื่องหญิง เจริญละชิ” ขอภัยที่ผมทะเล่สิ่งอุทานเป็นนามของอภิมหาบิลเลียนแนร์ระดับชาติ ก็อย่างที่ว่านะ ดินเนอร์มือนี้ผมดันสมมุติไปว่านั่งโต๊ะติดกันกับพวกท่าน ๆ

เปล่า ผมไม่ได้คิดขอร่วมสำนัฒนพรรคการเมือง หรือว่าจับมือร่วมทุนร่วมค้า ผมมันพวกรักอิสระไม่เคยคิดจะอยู่ใต้อาณัติของใคร และแน่นอน ยังไม่อยากจะพลัดตกลงไปใน “รอยแยกของความสามัคคี หรือช่องว่างชนชั้น”

นอกจากเรื่องหญิง ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผิดหวัง แต่ช่างเถอะ มันไม่สำคัญอะไรกับใครนี่นา

ถึงผมจะอยู่ไกล แต่หัวใจฝังไว้ในเมืองไทย ทุกวันกลับรังมักต้องเปิดดูข่าวทางอินเทอร์เน็ตหรือมือถือ ไม่ว่าจะเป็นข่าวการบ้านการเมืองเรื่องกอสซิปในกรุงเทพฯ ผมอ่านหมดทุกคอลัมน์

ขณะเดินทอดน่อง ดันเปลอดคำนึงถึงข่าวหน้าจอโน้ตบุ๊กเมื่อวาน ให้รู้สึกชื่นชมอมยิ้มกับข่าวนักวิชาการรายหนึ่ง ไปออกงานแล้วเกิดอาการแบบว่า “นอตหลุด” ร่ำร้องถามหาคนรักประเทศไทย คร่ำครวญทำนองว่าผู้ใหญ่ไม่มีความจริงใจกับบ้านเมือง กุมอำนาจไว้ไม่ยอมปล่อย จนอารมณ์เศร้ายะลักลั่นท่วมเวที สงสารประเทศชาติสะอื้นให้น้ำตาไหลนอง ต้องแอบขอแสดงความนับถืออย่างจริงใจในความรักชาติ และความกล้าบังอาจท้าทายอำนาจ

สมมุติเอาว่าถ้ามีการเมืองระดับ “เบื้องหลังโนมีนี่” ในฐานะเจ้าของพรรคตัวจริง ดันเกิดปล่อยโฮด้วยความรู้สึกซึ้ง ๆ แบบว่า บังเกิดความสงสารประเทศชาติที่เสียหายวาวอด จะแสดงความรักชาติได้ระเบิดระเบือดราม่าถึงเพียงไหน ผู้น้อยอย่างผมย่อมไม่บังอาจเดา แต่ชาติหน้าบ้าย ๆ คงได้เห็น

ในความไกลบ้าน ผมชอบคลิกอ่านข่าวสังคมหน้าถัดมาเสมอ แต่ดันมีข่าวชูปชิบให้เสียอารมณ์ ทำนองว่า ในงานการสัมมนาเพื่อ “กู้ชาติ” งานหนึ่ง ผู้ร่วมสัมมนาไม่ทราบว่ารายใด ดันทะเล่ทะเล่ล่าควบเก่งนำเข้าระดับเดือนดาราสามสิบห้าล้านบาทติดป้ายแดงรุ่นใหม่อีโสดี มาจอดโชว์หราหน้างาน จนทำให้สงสัยว่า ชาติคงจะต้องกู้เพิ่มอีกไม่น้อย

ได้อ่านข่าวทำนองนี้ ผมต้องขอยอมรับตรง ๆ ว่ารู้สึกเศร้าใจ ด้วยความเคารพผมเปล่าอิจฉา แต่ดันเกิดความรู้สึก “สงสารประเทศชาติ” เช่นกัน ถึงตรงนี้ผมจึงใคร่ขออนุญาต “สะอึกสะอื้นขึ้นชม” ในความรู้สึกห่วงภาวะการขาดดุลการค้า น้ำตาแทบเล็ด

ถึงใจ ต้องขอสารภาพ ผมก็แอบทำเรื่องนอกใจประเทศชาติเช่นกัน แต่ในฐานะแค่ “โทษสถานเบา” ขอรับพี่น้อง

ผมซื้อไวน์นอก แต่ผมเอาเงินฝรั่งซื้อไวน์ฝรั่ง ขอบอก ขายภาพให้ฝรั่ง হাসตางค์แลกไวน์ คิดว่า ไม่ได้บาปหนักบาปหนาต่อประเทศชาติ

สาบาน ผมเปล่ารักชาติจนน้ำลายไหลย่อย หกรदनน้ำตาประชาชน ไร้ ผมมันก็แค่คนจนดิ้นรนไขว่คว้า หาหนทางไปตายเอาดาบหน้าในยุโรป

กลับมาที่เรื่องของผมดีกว่า ในทางเกนยีนส์ตูดขาด ผมจึงพลาดสาวสุดเลิฟจนได้ ก็หล่อนไม่ชอบนิสัยเสียของผม

“นายคนไร้ราก” คือคำที่หล่อนมักใช้เรียกผมตอนมีอารมณ์ แ่นอน มันคือปัญหาระหว่างผมกับหล่อน

ผมชอบสบาย ๆ ไปได้เรื่อย ๆ ไม่ยึดติด หล่อนว่าผมเหมือนกับขอนไม้

ลอยน้ำ ลอยไปตามเวรตามกรรมไม่รู้อนาคต หล่อนไม่ยากถ่างขาคร่อม ผมคิดว่า หล่อนคงอยากให้ผมเป็นดังเรือใบ จะได้ลงนั่งกระมิดกระเมี้ยน แฉว ๆ ถ่อ ๆ ได้สะดวก

ผมบอกหล่อนตรง ๆ ว่า ผมเป็นของผมนานมาแล้วแสนนาน และคาดว่าจะไปอีกนาน หล่อนจึงเปรียบผมว่าเป็น “เก้าอี้สามขาของสหประชาชาติ” คงหมายถึงเก้าอี้ยักซ์ขาชำรุดตัวที่ แดเนียล แบร์เซต ศิลปินชาวสวิส ออกแบบให้สหประชาชาตินั้นแหละ มันตั้งอยู่ริมถนนหน้าวังยูเอ็น สูงราวตึกสามชั้น ขาหักไปหนึ่งเหลือสามขาได้แต่ จึ่งไร้ซึ่งความมั่นคง เหมือนจะแอบกระซิบบอกใ้เป็นนัยถึง “ปรัชญาแห่งความปรองดองกัน” แต่ที่จริงแล้ว มันมีเจตนารมณ์ที่จะต่อต้านการใช้ทุนระเบิดในสงครามต่างหาก ขอบอก

ในที่สุดหล่อนคิดว่าผมคงไม่อาจจะนำครอบครัวไปรอดได้ จึงได้ตัดสินใจจากไปเหมือนนกเปลี่ยนคอน ผมจะไปทำอะไรได้อีก นอกจากยอมรับสภาพความเป็นจริงอันแสนเจ็บปวด

ขณะเปลือยโลลอย บนท่วงทำนองเพลงแจ๊สชื่อ เว็น วิ เมค อะ โฮม ผมจึงถูกเสียงดนตรีบาดลึก รวดร้าวในอารมณ์ ตรมอยู่หน่อย ๆ

บ้านที่ไม่มีโอกาสสร้าง รังที่ไม่มีตัวตน มันคือความขมขื่นของคนเหงา แห้งโห้งในลีลาโหยหาความสุขของ ซาดาโอะ บิบบัหัวใจผมได้รุนแรงไม่น้อย

ขอโทษ ที่ผมดันลืมแนะนำหล่อนให้รู้จัก “แอนนา” คือชื่อของหล่อนเราพบกันอย่างหวิวหวาในฝรั่งเศส เป็นความกล้าข้างโตะรูเล็ดตีในคาสีโนริมชายหาดของเมืองนีซ ทำให้เราสองผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง แล้วก็มีความกล้าอีกนั่นแหละ ที่ทำให้ต่างแยกทางกันไปในเจนีวา ชนิดทางใครทางมัน

ถึงหล่อนจะเป็นอดีตไปแล้ว แต่อย่างน้อยผมก็ภูมิใจว่า ไม่ได้ทำให้ชาติต้องขาดดุล ผมเกินดุล ได้ฝรั่งอิตาเลียนสาวสวยทรงระเบิดมาเคียงคู่ราวสองเดือน จนร่างกายแลผ่ายผอมไปนิดตา แต่อาการก็ไม่ได้แย่งขนาดน้อง

ตูบมุดร้าหนีไปติดสาวนอกบ้าน

ในระหว่างนี้ ผมทำมาหาเลี้ยงชีวิตด้วยหยาดเหงื่อและพุงกัน จึงได้เงิน
ฝรั่งเศสวิสมาเป็นจำนวนไม่น้อย ถึงผมอาจจะดูเหลวไหล แต่ก็ไม่ได้ทะเล่งทำให้
ชาติต้องเสียหาย

แล้วคุณ ๆ ละ วันนี้ข้าเติมความบอบช้าของประเทศชาติ ด้วยการทำ
เงินร้าไหลออกนอกประเทศไป คนละเท่าไรรกันบ้างแล้ว

ในความมอซ่อนาสารของวนิพกริมทางเยี่ยงผม แต่อย่างน้อย โดย
มิต้องเรียกร้อง จิตสำนึกของผมก็ยังเปี่ยมไปด้วย

ค ว ม ร้ ก ช า ตี

